

отде ще слѣзе и какъ ще го заобиколи, като се стъмни добре. На края на селото имаше една уединена кжщичка. Тамъ често излизаше и влизаше една жена по бѣли ржкави. Дафинъ преставаше да дѣвчи и се вглеждаше въ жената, като искаше да познае млада ли е, хубава ли е. Но скоро той забравяше за нея и се замисляше пакъ за себе си.

Преди четиринайсѣтъ години той бѣше ратай при Йоргаке. Веднажъ кметътъ на селото, за дребна работа, му удари плесница въ кръчмата. Не бѣше голѣма работа да ударятъ човѣкъ като него, но отъ тоя день Йоргаке, господарътъ му, върлъ неприятелъ на кмета, не го остави на мира: „Какъ тѣй се оставяшъ да те биятъ? Ти мжжъ не си ли? Ти ржце нѣмашъ ли? Да ставашъ за смѣхъ на хората!“ Така му говорѣше всѣки день.

Две свѣтли, две черни очи сякашъ гледаха сега Дафина и тоя дяволитъ и веселъ погледъ го вълнуваше сжщо тѣй, както преди четиринайсѣтъ години. Защото когато Йоргаке го нусъскваше срещу кмета, той често споменавяше за Къна, за дѣщеря си, хвалѣше я, говорислеше какво е приготвилъ и какво ще ѝ даде, танаше да каже: „опичай си ума, слушай, мпата и може и зетъ да те направя“.

Реца вечеръ той срещна кмета. Тъмно бѣщо осо, пжтеката, гдето бѣха се срещнали, тъкък изсна. Дафинъ се заинати и не искаше